

Hồi 40

Thiên Long Bang Cao thủ Hủ Long Thần
Đại

Dạo cô thấy Phi Bạt của Hồ Nam Bình bay đến rất nhanh, chẳng dám chậm trễ, liền chú ý vận công, đưa kiếm lên gạt mạnh Phi Bạt một cái. Chỉ nghe tiếng keng phát ra, đạo cô cảm thấy tay mặt chấn động. Đạo cô phải lùi ra hai bước. Phi Bạt bị kiếm của đạo cô, đánh gãy mất mũi nhọn, bay xéo sang một bên.

Phi Bạt bay ra ba trượng mà sức vẫn còn mạnh, đánh trúng một phiến đá lớn, làm phiến đá vỡ tan, bắn tung tóe lên không.

Trong chốc lát, Hồ Nam Bình và Đồng Bản hòa thượng đã đánh được ba chiêu. Hồ Nam Bình liền nhảy tới bên Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Siêu Phàm đại sư mở mắt ra nhìn Hồ Nam Bình rồi từ từ tiến đến. Đạo cô thấy Siêu Phàm cứ áp tới Hồ Nam Bình thì giật mình lo ngại.

Thương thế của Siêu Phàm hiện rất nặng, chỉ sợ khó mà chịu được một đấm của đối phương. Nhưng đạo cô lại không tiện lên tiếng gọi Siêu Phàm ngừng bước, nên nhảy tới bên mình Siêu Phàm, cầm kiếm bảo vệ cho lão.

Lúc đó lão tăng gầy mặt áo trắng đã mở mắt ra, hai luồng sáng chiếu thẳng tới Hồ Nam Bình, lão cất tiếng nói:

- A di đà phật ! Hồ thí chủ lâu này vẫn mạnh giỏi chứ. Còn nhớ lão hòa thượng này không?

Dứt lời lão lại từ từ bước tới.

Hồ Nam Bình quay đầu thoáng thấy lão hòa thượng áo trắng, mặt ông hiện ra vẻ ngạc nhiên, nhưng chỉ chốc lát ông đã bình tĩnh lại ngay, đưa tay rút Nhật Nguyệt Song Luân, cười ha hả một lúc, rồi nói:

- Được rồi ! Các người muốn lấy đông mà hiếp yếu thì cứ ra tay đi ! Ta chấp cả đấy.

Lão hòa thượng áo trắng nghe Hồ Nam Bình nói thế, “hừ” một tiếng, nhìn đạo cô và Siêu Phàm, nói:

- Phiền hai đạo hữu khoan động thủ, khi nào lão hòa thượng này thua hãy ra tay.

Rồi lão quay sang bảo Hồ Nam Bình:

- Mời Hồ thí chủ ra tay ! Một đấu một được chứ ?

Hồ Nam Bình cười nhạt, đưa Nhật Nguyệt Song Luân lên, bước tới một bước...

Giữa lúc ấy, bỗng có một tiếng réo dài từ dưới đưa lên.

Tiếng réo ngoài mười trượng nhưng vọng đến rất nhanh. Tiếng réo chưa dứt thì bóng

người đã đến nơi rồi.

Siêu Phàm quay lại, chỉ thấy hai bóng người đang sát cánh nhau đi tới, thân pháp cực kỳ ảo diệu.

Hai người đi đến cách bọn chúng chừng ba thước mới ngừng lại. Dưới ánh sao ai nấy đều nhận thấy hai người mới đến đều mặt áo dài, tuổi khoảng trên năm mươi.

Người bên trái mặc áo dài màu vàng lợt, đầu đội mũ nho sinh, trong tay cầm một cây quạt xếp dài độ một thước tám.

Người bên mặt vận y phục màu trắng, lưng đeo Cữu Hoàn Dao.

Hồ Nam Bình nhìn thấy người mặc áo vàng nhạt liền cung kính, cúi mình thi lễ.

Lão áo vàng mỉm cười, tay trái đưa lên ngực trả lễ và nói:

- Hồ phân cuộc chủ quá lễ rồi.

Hồ Nam Bình cất Song Luân Nhật Nguyệt, quay nhìn lão tăng áo trắng, rồi cất giọng lạnh lạnh:

- Mạng của lão đàn sư còn dài !

Lão tăng áo trắng cười lên hai tiếng khô khan, nói:

- Phật tổ hiển linh, không chịu siêu độ lão tăng ! Người bảo lão hòa thượng này phải chết cách nào ?

Lão già áo vàng cười khanh khách tiếp lời:

- Cửa Phật không chịu thu giữ người. Người xin chưa được thì để chúng ta ra tay giúp sức cho người giải giáp đầu thai sớm hơn một chút.

Lão tăng áo trắng vẻ mặt thoát biến khác, đưa mắt nhìn vào lão già áo vàng, ha hả cười lớn một lúc rồi nói:

- Vương thí chủ ! Câu nói của người không cảm thấy quá khoác lác sao ? Dù cho Bang Chủ Tô Bằng Hải của quý bang cũng không dám phách lối với lão tăng như vậy ?

Lão già áo vàng cười hai tiếng lạnh lùng, chưa kịp trở lời, thoát nghe có tiếng thở dốc đưa đến từng hồi.

Những người có mặt nơi đó đều là cao thủ hạng nhất trong võ lâm. Tiếng ấy tuy không lớn, nhưng họ đều nghe được cả.

Dưới ánh sáng đêm sao, họ đã phát giác một thiếu nữ mặc áo quần chần, bó sát trong người chạy nhanh tới.

Nàng chạy thẳng tới bên mình lão già áo vàng thì dừng chân lại, thở dốc nói:

- Mẹt chết tôi rồi ! Mẹt chết tôi rồi !

Nói chưa dứt, ánh mắt nàng bỗng chạm vào Mã Quân Vũ đang mê mang bất tỉnh dựa vào mình Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nằm ngửa, bên miệng máu tươi rỉ ra không ngừng, nhưng thần thái nàng rất thung dung, ôm chặt lấy Mã Quân Vũ không lộ vẻ gì đau khổ cả.

Thiếu nữ vừa chạy đến chính là ái nữ của Tô Bằng Hải, Vô Hình Nữ Hiệp Tô Phi Phụng.

Thì ra Mã Quân Vũ đã bỏ nàng một mình ở Sùng Ninh làm cho lòng nàng tan nát. Tình

yêu cuồng nhiệt đã kích động biến nàng thành một kẻ si tình không.

Sau khi nàng thấy Mã Quân Vũ phi ngựa bỏ đi, không hề quay đầu nhìn lại, nàng không thể nào nén nổi buồn giận, và cảm thấy mình bị bạc đãi quá nhiều, nên buồn tủi ngồi khóc dưới gốc một cây lựu bên khe suối. Nàng khóc cho vơi nỗi hận tình, sầu khổ dồn ép trong lòng nàng lâu nay. Buồn thương xáo trộn.

Không biết thời gian đã qua bao lâu, nàng thoát nghe sau lưng một giọng nói trầm hùng:

- Con bé này sao lại ngồi đây một mình mà khóc ?

Tô Phi Phụng giật mình quay lại, thấy một người mặc áo dài màu vàng, đầu đội mũ nho sinh, tuổi độ năm mươi, mặt vuông, mi rậm, đứng yên sau lưng nàng như một thần tượng. Thấy người đó, Tô Phi Phụng đã rõ là ai rồi. Nàng như một đứa bé thơ, gặp được thân mẫu, nàng nhảy vào lòng lão già áo vàng nũng nịu nói:

- Vương thúc thúc ! Cháu bị người ta bức hiếp quá. Cha cháu bỏ cháu một mình ở đây chẳng ngó ngang đến, một mình cháu phải chịu mọi cái cay đắng của cuộc đời.

Lão già áo vàng đưa tay vuốt tóc nàng, nói:

- Có chuyện như vậy sao ? Hãy nói cho ta biết là người nào đã ăn hiếp cháu. Ta nhất định giúp cháu rửa hận.

Tô Phi Phụng đang nũng nịu bị lão già áo vàng hỏi như thế, nàng chẳng biết phải đáp làm sao, đứng sững một lúc lâu không nói:

Nguyên lão già áo vàng này là một phân cuộc chủ, có võ công cao nhất trong Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang. Ông ta chỉ kém Bang Chủ Tô Bằng Hải mà thôi.

Về thân phận, tuy ông ta là một phân cuộc chủ như bốn người kia, nhưng ông chẳng khác gì một Bang Chủ thứ hai trong Thiên Long Bang. Những phân cuộc chủ kia đều phải kính nể gấp bội.

Tô Bằng Hải khi thu phục bốn vị phân cuộc chủ đều lấy võ công mà chế phục trước, rồi mới dùng lời chiêu dụ sau. Nhưng đối với Vương Hàn Tương, vị chủ Hoàng Kỳ phân cuộc này, lại khác hẳn.

Hải Thiên Nhất Tào phải bốn lần đến nơi cư ngụ của Vương Hàn Tương mới thu phục được vị tuyệt học kỳ nhân này ra giúp ông, tạo cho Thiên Long Bang một địa vị trong cửu đại môn phái.

Vương Hàn Tương không những võ công tuyệt thế mà bụng chứa đầy cả một pho sách nữa. Những môn học đó không chỉ là tứ thư, ngũ kinh, mà gồm cả Nho, Thích, Khổng, Lão nữa. Ông ẩn cư ở Ung Than Sơn có ba mươi năm dài, một nửa thời gian ấy, ông dành cho việc nghiên cứu về Ngũ Hành Kỳ Thuật và Bát Quái Dịch Lý.

Hải Thiên Nhất Tào sáng lập Thiên Long Bang, trong vòng hai mươi năm ngắn ngủi, mà đã có thể lực khắp cả Đại giang Nam Bắc, hết một nửa công phu là nhờ vào Vương Hàn Tương mới thành công được.

Tô Phi Phụng từ nhỏ không hề rời khỏi phụ thân một bước. Nàng trưởng thành trong Thiên Long Bang cho nên đối với vị Hoàng Kỳ phân chủ này, nàng biết rõ ràng.

Bề ngoài trông ông ta rất văn nhã, nhưng lòng ông ta lại lạnh nhạt. Ông ta rất ít khi ra tay đối địch với ai, nhưng đã ra tay thì độc hiểm vô cùng.

Thiên Long Bang cuộc sáng lập đã hai mươi năm rồi mà Vương Hàn Tương tự thân nghinh địch chỉ có hai lần. Một lần do Tô Hùng kể lại cho Tô Phi Phụng nghe, một lần chính nàng mục kích.

Lần đó, địch thủ của ông ta cũng là một cao thủ danh trấn giang hồ, chỉ dùng tay không mà đánh bại năm vị chi cuộc của Hoàng Kỳ. Vì thế Vương Hàn Tương mới tức giận ra tay như sấm sét, mới có ba chiêu địch thủ đã không chống nổi, phải bỏ mạng dưới chưởng lực của ông ta.

Tô Phi Phụng tuy tức giận Mã Quân Vũ, nhưng nếu nàng nói ra chỗ không tốt của Mã Quân Vũ thì chàng ta không khỏi mạng họa. Vả lại, Mã Quân Vũ cũng không làm gì đáng nói mà nàng cũng không thể nhẫn tâm nói dối để hại chàng.

Tô Phi Phụng nghĩ mãi vẫn không biết phải nói làm sao.

Vương Hàn Tương thấy nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, vẫn không nói ra được kẻ bức hiếp nàng, lòng ông sinh ra nghi ngờ, lo lắng. Về mặt ông dụ xuống, ánh mắt lóng lánh như sao, nhìn thẳng vào mặt Tô Phi Phụng hỏi gần từng tiếng :

- Cháu đang có điều khổ tâm khó nói nên lời phải không ?

Tô Phi Phụng biết Vương Hàn Tương lắm tướng nàng đã đại đột với bản thân nên nàng sợ hãi liền lắc đầu đáp:

- Cháu bị hòa thượng phái Nga My bắt vào Vạn Phật Tự rồi nhốt trong hang đá cả mấy ngày không có cơm ăn.

Vương Hàn Tương về mặt trở lại bình thản, mỉm cười nói:

- Hòa thượng của phái Nga My nhốt cháu trong Vạn Phật Tự rồi bỏ đói mấy ngày ?

Tô Phi Phụng ngẫm nghĩ một lát, đáp:

- Chúng bỏ đói cháu hai ngày.

Vương Hàn Tương cười bảo:

- Được rồi ! Để ta bắt lão hòa thượng Siêu Phàm của phái Nga My về Thiên Long Bang cho hắn nhịn đói lại hai mươi ngày.

Tô Phi Phụng rút khăn lau khô ngón lệ rồi nói:

- Thế thì Vương thúc thúc đi ngay bây giờ được không ?

Sở dĩ nàng hỏi như vậy là vì nàng nhớ lại Mã Quân Vũ một mình đến chốn hiểm nguy nơi Vạn Phật Tự, lòng nàng lo ngại không an.

Vương Hàn Tương đâu rõ được cái oái oăm trong lòng người con gái, ông mỉm cười bảo:

- Hòa thượng của Vạn Phật Tự chạy đâu cho khỏi. Đi trễ một ngày cũng không quan hệ gì.

Tô Phi Phụng nén lòng, nũng nịu nói:

- Sao không thể đi ngay bây giờ hả thúc thúc ?

Vương Hàn Tương cau mày hỏi:

- Sao cháu gấp vậy ?

Tô Phi Phụng đang nghĩ đến Mã Quân Vũ, chẳng biết an nguy thế nào. Nhưng nàng lại đáp khác đi:

- Con rất ghét tội hòa thượng đó ! Chúng ta đánh chúng sớm ngày nào thì cháu sớm nguôi giận ngày ấy.

Vương Hàn Tương nói:

- Hồ phân cuộc chủ của Hồng Kỳ phân cuộc và Diệp phân cuộc chủ của Bạch Kỳ phân cuộc đều cùng ta đến Xuyên Tây một lần. Chúng ta, ba người đã hẹn đêm nay gặp mặt ở Huê Dương. Chúng ta hãy nói cho họ hay rồi cùng đến Vạn Phật Tự.

Tô Phi Phụng nghe nói Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh đến đây rồi, lòng càng mừng rỡ, kéo tay Vương Hàn Tương cười nói:

- Thúc thúc ! Nếu vậy ta hãy đến Huê Dương ngay đi !

Vương Hàn Tương tuy là kẻ có thái độ lạnh nhạt với đời nhưng đối với Tô Bằng Hải ông ta lại một lòng trung thành, kính phục, còn đối với Tô Phi Phụng, ông ta rất thương yêu, xem nàng như con ruột.

Thấy nàng làm rộn như vậy, Vương Hàn Tương chỉ gật đầu, cười nói:

- Thôi được ! Chúng ta đi thôi !

Dứt lời Vương Hàn Tương phi thân đi trước, Tô Phi Phụng đi theo sau.

Nàng ráng hết sức đuổi theo cho kịp Vương Hàn Tương.

Ngoại hiệu của nàng là Vô Hình Nữ Hiệp, thì về thuật khinh công của nàng tất phải đặc biệt rồi. Nàng chạy nhanh như tên bắn.

Nhưng công lực của Vương Hàn Tương quả thật cao thâm! Chỉ thấy ông bước đi như hành vân lưu thủy mà Tô Phi Phụng chạy đến tháo mồ hôi vẫn chậm lại đằng sau.

Cứ như vậy, qua hai chục dặm, hai người vẫn cách nhau năm thước.

Tô Phi Phụng đuổi theo không kịp lại nhõng nhẽo nói lớn:

- Vương thúc thúc ! Vương thúc thúc ! Con mệt đến chạy không nổi rồi nữa.

Vương Hàn Tương tùm tùm cười, dừng chân lại. Tô Phi Phụng đuổi đến nơi, nắm tay ông, cười bảo:

- Thúc thúc dắt con đi được không ?

Vương Hàn Tương nhìn trời, đáp:

- Trời còn sớm mà triển khinh công làm gì ? Ta chỉ cần đi mau một chút là có thể đến Huê Dương trước khi trời tối.

Dứt lời, cánh tay mặt của ông hơi dùng sức một chút. Tô Phi Phụng tuy bảo ông đi nhanh một chút, nhưng thật ra thì chẳng kém gì gió cuốn mây trôi.

Tô Phi Phụng cảm thấy lực đạo trên mình mất hết, chân bước nhẹ nhàng, cả mình như được một luồng tiềm lực nâng đỡ.

Hai người cứ như vậy mà đi, chưa đến giờ Thìn họ đã đến Huê Dương rồi.

Sau khi gặp được Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh, Tô Phi Phụng vì lo cho Mã Quân Vũ nên hối Vương Hàn Tương khởi hành ngay.

Ba người bị nàng thúc dục quá nên lấy ghe nhẹ của Huê Dương phân cuộc đến thẳng Gia Định, rồi bỏ ghe lên bộ, đi suốt đêm lên núi.

Tô Phi Phụng rất giỏi về khinh công, nhưng dù sao cũng khó mà bằng được ba vị phong trần kỳ nhân này. Nàng luôn miệng thúc người ta đi cho nhanh, nhưng khi người ta đi nhanh thì nàng lại đuổi theo không kịp. cuối cùng cũng phải nhờ Vương Hàn Tương dắt đi.

Bốn người vừa đến dưới Vạn Phật Tự thì đã nghe tiếng đánh nhau trên núi.

Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình đi trước, dùng sức phóng nhanh lên đỉnh núi.

Khi lên đến nơi, vừa đúng lúc đạo cô đang dùng kiếm định đâm Ngọc Tiêu Tiên Tử. Hồ Nam Bình liền phóng Phi Bạt đến cứu Ngọc Tiêu Tiên Tử thoát chết. Tiếp đến Vương Hàn Tương và Diệp Vinh Thanh nhảy theo lên đỉnh núi.

Tô Phi Phụng là người lên đến sau cùng. Nàng nhìn thấy Mã Quân Vũ nằm trong lòng Ngọc Tiêu Tiên Tử liền la lên một tiếng nhảy đến chỗ hai người. Tim nàng đập loạn lên, lòng như bị ai cắt từng khúc ruột. Nàng nhảy chồm đến chỗ Mã Quân Vũ.

Không ngờ trong lúc mất bình tĩnh ấy, mắt nàng không còn phân định được ai là bạn, ai là thù nữa. Nàng định nhảy đến bên Quân Vũ thì nàng lại nhảy đến bên Siêu Phàm đại sư.

Đồng Bản hòa thượng là người đứng gần Siêu Phàm đại sư nhất, thấy Tô Phi Phụng nhảy đến quá nhanh, lầm tưởng nàng tấn công vào Siêu Phàm, nên lách người tới, dùng đồng bản nhắm ngay người nàng đánh tới, miệng hét lên:

- Con nhỏ to gan !

Tô Phi Phụng lòng nóng như lửa, phóng tới quá nhanh còn biết cách nào tránh cây đồng bản nữa. Nàng tưởng phen này chắc phải nát xương, thì bỗng có một luồng gió từ sau lưng nàng thổi tới, đánh trúng đồng bản trong tay hòa thượng, cứu Tô Phi Phụng thoát chết.

Đồng bản có nặng một trăm cân, bị người ta dùng quạt điểm trúng bật ra ngoài.

Tô Phi Phụng thoát nguy, rú lên một tiếng, tung mình lướt qua Siêu Phàm đại sư, rơi xuống bên cạnh Mã Quân Vũ.

Vừa rớt xuống, Tô Phi Phụng đưa hai tay giật lấy Mã Quân Vũ trong lòng Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Tô Phi Phụng vì quá lo cho sinh mạng Quân Vũ, đâu còn để ý đến sự hiện diện của nhiều người đang chú ý đến nàng. Nàng đưa tay sờ ngực Mã Quân Vũ, thấy tim chàng còn đập nhè nhẹ.

Nàng mừng rỡ, vội vận khí hành công xoa bóp lấy ngực Quân Vũ.

Bấy giờ Đồng Bản hòa thượng đã bị chiếc quạt xếp của Vương Hàn Tương áp đảo lui qua một bên, đồng thời nhìn thấy vũ khí của Hồ Nam Bình và Diệp Vinh Thanh đã cầm trong tay rồi, vẻ mặt họ trầm trọng, đang lo chuẩn bị tấn công.

Chỉ có Vương Hàn Tương cử chỉ vẫn ung dung, nhàn nhã. Ông nhè nhẹ cử động cây quạt xếp, mà thần thái bình tĩnh như không có chuyện gì cả. Ông đẩy lui Đồng Bản hòa thượng qua một bên, rồi nhìn Tô Phi Phụng từ từ bước đến.

Tô Phi Phụng xoa bóp mấy lần nơi ngực Mã Quân Vũ, mà vẫn không thấy chàng tỉnh dậy, sợ hãi mặt mày xám ngắt.

Trong lúc bối rối ấy, Tô Phi Phụng chợt nghe có tiếng Vương Hàn Tương hỏi:

- Người cháu ôm trong lòng đó là ai ?

Tô Phi Phụng liền đứng dậy, chẳng đáp câu hỏi của Vương Hàn Tương, lại kéo tay ông mà nói:

- Vương thúc thúc, thúc thúc cứu chàng đi...

Wương Hàn Tương cúi đầu nhìn chăm chăm vào Mã Quân Vũ, rồi lạnh lùng hỏi lại:

- Người này là ai ? Sao cháu cứu hắn ?

Tô Phi Phụng bị hỏi dồn dập, ngơ ngẩn một hồi rồi mới đáp:

- Chàng đã có lần cứu mạng con ! Giờ con phải đền đáp lại ơn chàng...

Wương Hàn Tương cười nhạt một tiếng rồi từ từ cúi mình, đặt cây quạt lên Mệnh Môn huyết giữa lưng Mã Quân Vũ, đập nhẹ nhẹ một chưởng.

Tiếp đó, ông vận tập chân khí vào tay trái, truyền sang người Quân Vũ. Trong chốc lát nội lực ông đã truyền đến Phụ Kết, Bách Hội và Huyền Cơ, ba yếu huyết của Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ thở dài một tiếng rồi từ từ mở mắt ra.

Tô Phi Phụng mừng quá, cúi xuống đỡ Mã Quân Vũ ngồi dậy, hỏi:

- Người nhìn xem tôi là ai ?

Trên mặt Mã Quân Vũ hiện ra một nụ cười mệt nhọc. Chàng gật đầu mà run run như muốn nói. Nào ngờ chàng vừa mở miệng, chưa thốt nên lời, đã hộc ra một búng máu tươi, bắn vào mình Tô Phi Phụng.

Tô Phi Phụng sợ hãi kêu lên một tiếng thảng thốt, cánh tay nàng ôm lấy Mã Quân Vũ, nước mắt tuôn trào, nhỏ rớt đầm khuôn mặt tái nhợt của Mã Quân Vũ.

Wương Hàn Tương cau mày đưa mắt nhìn Ngọc Tiêu Tiên Tử, vì thấy nàng này đang trừng trừng đôi mắt nhìn Tô Phi Phụng không ngớt.

Thần sắc Ngọc Tiêu Tiên Tử rất kỳ lạ khiến cho các cao thủ có mặt nơi đây ai cũng cảm thấy thương hại.

Wương Hàn Tương vận tập chân khí vào đờn điền, ngẩng đầu lên hú một hơi dài.

Tiếng rú nghe như rồng ngâm, hổ thét, dài như kim ngọc chạm nhau. Tiếng rú đó không khó nghe, nhưng có tác dụng làm cho các cao thủ ở đó tinh thần bị chấn động.

Lão hòa thượng có thân hình ốm nhom, mi dài quá mắt, mặc áo bào trắng liền niệm một tiếng phật hiệu. Tiếng niệm phật ấy trầm hùng như tiếng sư tử rống, mỗi tiếng mỗi chữ đều chấn đến động tam huyết trong con người.

Wương Hàn Tương cười một tiếng lạnh lùng, nói với lão hòa thượng ốm:

- Chúng mình ở Quát Thương Sơn cách biệt nhau, mới đó đã thoáng qua mười sáu năm rồi. Không ngờ người càng sống công lực càng tăng. Khí công của đại sư lúc này quả có mãnh lực hơn mười sáu năm về trước không ít.

Lão hòa thượng ốm này pháp danh là Siêu Nguyên, võ công giỏi nhất về đời thứ mười ba của Nga My phái.

Ông và Siêu Phàm đại sư, Đồng Bản hòa thượng Siêu Trần và đạo cô Siêu Huệ đã nổi danh Nga My Tứ Lão. Nhưng thành tích võ công Siêu Nguyên vượt qua mấy vị sư đệ của

ông rất xa.

Nguyên bốn người này đều là môn hạ đệ tử của Nhất Thông đại sư, Chưởng Môn đời thứ mười hai của Nga My phái, cũng là bốn đệ tử đầu tiên của đời thứ mười ba.

Siêu Nguyên nhập vào phái Nga My có hai mươi năm thì Siêu Trần, Siêu Phàm và Siêu Huệ mới lần lượt thu nhận vào môn hạ phái Nga My. Siêu Nguyên với địa vị đại sư huynh, thay thế cho sư phụ truyền dạy võ công cho sư đệ và sư muội ông.

Trước hai năm, khi Nhất Thông đại sư về châu Phật Tổ, Siêu Nguyên vì phạm thanh qui của môn phái, bị sư phụ ông đuổi ra khỏi Vạn Phật Tự, buộc ông phải hành hiệp trong thời gian hai mươi năm rồi mới trở lại sư môn.

Siêu Nguyên đại sư rời Vạn Phật Tự được ba năm thì Nhất Thông đại sư cỡi hạc qui tiên. Trước khi chết, Nhất Thông đại sư truyền gọi Siêu Trần, Siêu Phàm và Siêu Huệ tới để thẩm xét võ công, Phật pháp. Siêu Phàm đại sư có căn bản nhất trong ba người, nên được Nhất Thông đại sư truyền mệnh cho giữ chức tiếp Chưởng Môn đời thứ mười ba.

Việc bỏ lớn lập nhỏ lên thừa kế Chưởng Môn đối với qui luật võ lâm là điều đại kỳ. Nhưng vì Siêu Nguyên phạm qui nên chỉ còn ba đệ tử, mà Siêu Phàm tài giỏi nhất trong ba người, rất đáng với nhiệm vụ ấy, nên Nhất Thông đại sư mới phá qui luật lập Siêu Phàm làm Chưởng Môn đời sau. Cho đến khi Siêu Nguyên trở về Vạn Phật Tự, thì Siêu Phàm tiếp Chưởng Môn được mười bảy năm rồi.

Trong hai mươi năm đó, Siêu Nguyên đã đi khắp giang hồ, tính tình trở thành điềm đạm. Thấy tam sư đệ thừa kế Chưởng Môn, ông đã không có ý giận ghét gì cả, trái lại ông còn giúp đỡ cho Siêu Phàm từng chút để cai quản thủ hạ phái Nga My. Siêu Nguyên thường cùng Siêu Trần xuất môn giang hồ thám thính tình hình võ lâm.

Mười tám năm trước, Siêu Nguyên vì tìm Tạng Chánh Đồ nên có gặp Vương Hàn Tương một lần ở Quát Thương Sơn. Lần gặp mặt đó tuy hai người chưa ra tay đối địch. Nhưng người tự vận khí đấu một lần bằng nội công.

Vương Hàn Tương vận khí hú lên như rồng ngâm. Siêu Nguyên thì hét lên như sư tử rống để ứng phó. Qua một lúc lâu cả hai vẫn khó phân thắng lợi.

Vừa lúc đó thì Bát Cánh Thần Ôn Đồ Duy Sinh của phái Hoa Sơn cũng chạy tới Quát Thương Sơn. Hai người này sợ Đồ Duy Sinh giết trước Tạng Chánh Đồ nên đồng lòng ngưng chiến. Sau mười tám năm, hai người lại gặp nhau ở Vạn Phật Đỉnh này.

Khi ấy, Siêu Nguyên lại ngẩng mặt lên, buông hai tiếng cười khô khan rồi nói:

- Đa tạ ! Đa tạ ! Công lực của Vương phân cuộc cũng đã tịnh tiến hơn năm trước nhiều.

Vương Hàn Tương lạnh lùng nói:

- Quý phái hiện xưng là một chủ mạch trong võ lâm của cửu đại môn phái, lẽ dĩ nhiên là không coi Thiên Long Bang chúng tôi ra gì. Hì hì... nhưng tôi, Vương Hàn Tương này, xem những cao nhân trong chín đại môn phái cũng không ăn nhằm gì đâu. Thiên Long Bang trong ba năm nữa sẽ mời tất cả cao thủ của chín đại môn phái trong võ lâm về Kim Bắc vui đấu nhau một lần, để tiện lãnh giáo tuyệt học của chín đại môn phái.

Siêu Phàm đại sư điều dưỡng qua một lúc, thương thê đã giảm rất nhiều, thoát mở mắt

nhìn Vương Hàn Tương, ngắt lời:

- Bang Chủ của quý bang có hùng tâm như vậy, thật là một điều hiếm có. Với danh vọng của quý bang, lần này chắc sẽ náo nhiệt hơn cuộc đấu kiếm cách ba mươi năm về trước ở Thiếu Thất Phong nữa. Phái Nga My chúng tôi chỉ cần có một tấm giấy mời thì sẽ đến phó hội ngay.

Wương Hàn Tương lạnh lùng nói:

- Khí phách! Khí phách ! Quý phái có muốn tham gia hay không, điều ấy không có quan hệ gì với Thiên Long Bang chúng tôi. Hiện giờ tôi có một chuyện muốn lãnh giáo được không?

Siêu Phàm đại sư cười nói:

- Vương phân cuộc chủ có điều gì cứ nói ra, cần gì phải khách sáo ? Bần tăng xin cung kính lắng nghe lời dạy.

Wương Hàn Tương hừ một tiếng, rồi nói:

- Quý phái tự cho mình là chính trực trong võ lâm, vì sao lại bắt ái nữ của Bang Chủ chúng tôi đem đến Vạn Phật Tự ? Thật là một việc trái với qui luật giang hồ.

Ánh mắt Siêu Phàm từ từ hướng sang Tô Phi Phụng, chỉ thấy nàng đang ôm chặt Mã Quân Vũ, mắt nhắm lệ, tâm thần như tỉnh như say. Dường như nàng chẳng nghe thấy những lời đối đáp của các người trước mặt.

Cách đó mấy thước, Ngọc Tiêu Tiên Tử nằm ngay dưới đất. Vị nữ hiệp từng tung hoành giang hồ đó, giờ đang hấp hối, nhưng nàng cũng còn ráng vận dụng chút tàn lực, trợn trừng đôi mắt, nhìn sững vào Mã Quân Vũ và Tô Phi Phụng. Nàng lặng lẽ nằm đó, thần thái rất yên tĩnh, không có vẻ gì sợ sệt trước cái chết cả.

Siêu Phàm đại sư thầm niệm một tiếng phật hiệu, rồi quay lại nói với Vương Hàn Tương:

- Vương phân chủ nói không sai ! Tô cô nương trong quý phái bang cuộc quả có bị đệ tử của bốn phái bắt đến Vạn Phật Tự. Nhưng không phải vô cớ mà chúng tôi gây chuyện, mà do Tô cô nương đã dùng Yến Tử Truy Hồn Châm liên tiếp đả thương đệ tử của bốn phái. Châm của nàng lại có kỳ độc làm cho hai đệ tử đó chết liền tại chỗ. Hành động ác độc đó như đã có ý định từ trước.

Hồ Nam Bình cười khinh bỉ nói:

- Trên giang hồ hể ra tay đấu võ, không giết người tất bị người giết mình. Dùng ám khí không phải là điều trái với qui luật võ lâm. Còn dùng nhiều người để áp bức kẻ cô thế mới là hành động của kẻ hạ lưu đáng xấu hổ.

Siêu Phàm liếc nhìn Hồ Nam Bình, nói:

- Chúng tôi đem Tô cô nương nhốt vào Vạn Phật Tự, nhưng không hề làm mất thể diện nàng. Điểm này quý vị hãy hỏi Tô cô nương, thì biết bần tăng không nói dối.

Wương Hàn Tương ngắt đầu lên nhìn Siêu Phàm, nói:

- Nguyên do vì sao gây ra chuyện này, chúng ta chưa cần bàn đến. Chỉ có việc quý phái bắt ái nữ của Bang Chủ chúng tôi là thật quá khinh dễ Thiên Long Bang. Giờ quý phái

định trả lời cách nào với bốn bang ?

Siêu Phàm đại sư nghe nói, lửa giận bốc lên ngàn ngút, trầm giọng niệm một tiếng phật hiệu rồi định đáp lời Vương Hàn Tương.

Nhưng nghe Tô Phi Phụng kêu lên:

- Ối !

Ai nấy đều quay đầu nhìn lại...

Chỉ thấy Mã Quân Vũ từ trong lòng Tô Phi Phụng vùng vẫy đứng lên, loạng choạng hai ba bước, lại té nhào xuống...

Tô Phi Phụng không ngờ đột nhiên Mã Quân Vũ lại vùng đứng dậy. Bất giác ngơ ngẩn một hồi. Đến khi nàng định thần kêu lên “ối” một tiếng chạy lại bên chàng, thì chàng đã té nhào xuống đất rồi.

Nơi Mã Quân Vũ té xuống chỉ cách chỗ Ngọc Tiêu Tiên Tử nằm độ hai thước. Chàng cố gắng lật mình lại, thò tay vào bọc lấy ra một viên thuốc, trường mình bỏ viên thuốc ấy vào miệng Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Tô Phi Phụng sững sờ, trợn mắt nhìn hành động của chàng, không ngăn trở mà cũng không nói gì.

Đến lúc Mã Quân Vũ bỏ viên thuốc đó vào miệng Ngọc Tiêu Tiên Tử rồi, Tô Phi Phụng mới cúi xuống đỡ chàng ngồi dậy.

Ngọc Tiêu Tiên Tử đã đến lúc kiệt sức, nên lúc Mã Quân Vũ bỏ viên thuốc vào miệng nàng, thì nàng nuốt không nổi nữa. Mặc dầu vậy, đơn hoàn đó tự tan ra, biến thành một chất lỏng thơm tho, chảy vào cổ họng.

Đó là một trong hai viên thuốc mà Mã Quân Vũ đã được thiếu nữ choàng khăn xanh tặng cho chàng khi chung ghe đến Gia Định. Một viên chàng đã tự uống khi bị thương ở bờ sông Gia Định, còn lại một viên Mã Quân Vũ vì nghĩ đến ơn Ngọc Tiêu Tiên Tử đã quên mình cứu chàng, nên khi thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử trong hấp hối, chàng không kể đến thân chàng mà trao cho Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Thật ra, Mã Quân Vũ cũng không có ý định cứu Ngọc Tiêu Tiên Tử. Chàng cho rằng thế nào chàng cũng chết đến nơi, và Ngọc Tiêu Tiên Tử có uống được đơn hoàn đó cũng không mong gì sống sót. Chàng chỉ theo tâm tính tự nhiên, khi chết cũng không quên ơn của người khác nên hành động thế thôi.

Nhưng Mã Quân Vũ đâu ngờ được hiệu lực cao diệu của linh đơn đó. Ngay như thiếu nữ choàng khăn xanh cũng chỉ biết năm viên linh đơn đó do mẹ nàng thâu thập rất nhiều được thảo luyện thành, chứ nàng đâu có biết mẹ nàng đã phí bao nhiêu tâm huyết của bà trong đời chỉ tạo được có năm viên thuốc đó thôi.

Mẹ nàng đã hao phí công phu như thế, mà thiếu nữ kia không biết lại đem cho Mã Quân Vũ hết hai hoàn. Mã Quân Vũ cũng tình cờ dùng có một hoàn, rồi lại đem cho Ngọc Tiêu Tiên Tử. Nếu Mã Quân Vũ không được dùng qua viên linh dược trước đây, thì bây giờ chàng đã tắt thở từ lâu rồi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử khi uống được linh đơn, liền cảm thấy một luồng nhiệt lưu từ từ

thấm vào nội phủ, lan xuống tứ chi. Nội công của Ngọc Tiêu Tiên Tử vốn đã cao thâm, nay được linh đơn giúp sức, làm cho nguyên khí gần tiêu tan của nàng tụ hợp lại đơn điền, hơi thở từ thoi thóp trở thành bình thường.

Nàng hít vào một hơi thật dài, rồi ngấm ngấm vận công lực, nhảy đứng lên. Ngọc Tiêu Tiên Tử đã từ trong tay tử thần thoát ra, thật nàng không ngờ đến. Bất giác nàng sững sờ, ngơ ngẩn hồi lâu.

Nàng cũng chưa tin là mình còn sống nên ngấm vận thử nội công cảm thấy khí thông bách huyết, chạy khắp toàn thân, như là thương thế không còn nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử cúi mình nhặt cây ngọc tiêu lên, rồi đi đến bên Mã Quân Vũ hỏi:

- Mã thiếu hiệp ! Người cho tôi uống thuốc gì đó ? Sao người lại không uống ? Thuốc đó để ở đâu, tôi lấy dùm cho người uống, được không ?

Thần trí Quân Vũ đã hơi thanh tỉnh, nghe Ngọc Tiêu Tiên Tử hỏi thế, lắc đầu khẽ đáp:

- Tôi chỉ có... một viên đó...

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe nói, chấn động tinh thần, hai dòng lệ chảy trên gò má. Nàng liệng cây ngọc tiêu xuống đất, nắm hai cánh tay Mã Quân Vũ lay hỏi qua tiếng nấc:

- Sao người lại không uống mà đưa cho tôi ? Người... Người có gì buồn chán mà...

Tô Phi Phụng hơi cúi mình, đỡ lấy hai vai Mã Quân Vũ, nói:

- Các người đều không tốt cả ! Hại chàng đến nông nỗi này !

Ngọc Tiêu Tiên Tử ngẩng lên nhìn Tô Phi Phụng một cái, buông hai tay Mã Quân Vũ, cười nhạt, nói:

- Mã thiếu hiệp ! Hãy chờ tôi giết Siêu Phàm rồi chúng ta cùng chết một lần !

Dứt lời nàng cúi lượm ngọc tiêu lên, nhảy tới trước mặt Siêu Phàm, công thẳng ra một chiêu hiện chi thiên nam khí thế thật là dũng mãnh.

Ngọc Tiêu Tiên Tử bất thành hình ra tay làm cho Siêu Phàm không ngờ mà đề phòng. Thế đánh của nàng lại nhanh như chớp giật, Siêu Phàm muốn tránh cũng không kịp nữa.

Đến nỗi Siêu Trần và Siêu Huệ đứng giữ bên Siêu Phàm cũng đành phải bó tay.

Trong giây phút nguy ngập đó, thoát nghe Siêu Nguyên lạnh cười một tiếng, hai vai hơi lắc lư một cái, thân hình ông đã chặn trước mặt Siêu Phàm. Tức thời chưởng trái của ông đưa ra để chặn lấy Ngọc Tiêu Tiên Tử, chưởng mặt đẩy bắn ra, miệng quát lớn:

- Người muốn chết sao ?

Tiếng nói của Siêu Nguyên vừa dứt, lại nổi lên tiếng nói lạnh lạnh của Vương Hàn Tương :

- Chỉ sợ người không làm được.

Tay cầm quạt Vương Hàn Tương liền đưa lên, không hề thấy bước tới, mà chớp mắt, ông đã đến bên trái Ngọc Tiêu Tiên Tử. Quạt xếp đánh trầm xuống nơi mạch môn yết huyết của tay mặt Siêu Nguyên.

Ba người đều ra tay nhanh như chong chóng, chẳng rõ ai trước ai sau.

Siêu Nguyên cảm thấy nơi quạt xếp của Vương Hàn Tương cuốn theo một luồng gió. Ông biết thế đánh đó Vương Hàn Tương đã tập trung cả nội gia chân lực, sức có thể đâm

lũng sắt đá, mình tuy có luyện được Hỗn Nguyên Khí Công sợ cũng khó mà chịu đựng nổi.

Nghĩ như vậy, Siêu Nguyên liền thu nhanh hữu chưởng lại.

Ngọc Tiêu Tiên Tử điểm trúng tay trái của Siêu Nguyên. Nàng cảm thấy đánh nhằm sắt đá, ngọc tiêu bị trượt sang một bên.

Tuy thế, Siêu Nguyên cũng thấy nơi bị điểm trúng đau nhức rất khó chịu. Lão ngạc nhiên thầm nói:

“Tên nữ ma đầu này quả thật lợi hại ! Nó đã bị thương gần chết mà vẫn có được công lực như vậy. Nếu nó không bị chết đi sống lại thì dù mình có Hỗn Nguyên Khí Công hộ thân cũng khó mà đương cự nổi.”

Siêu Nguyên trầm giọng rống lên một tiếng, hữu chưởng thu lại khi nãy, giờ lại phóng ra. Chưởng phong vang lên rất rùng rợn, nhắm ngay Vương Hàn Tương đánh tới, đồng thời tả chưởng của ông nhắm ngực Ngọc Tiêu Tiên Tử tấn công.

Vương Hàn Tương như đã chuẩn bị trước, quạt xếp điểm hút tay hữu Siêu Nguyên, ông liền thừa kế sấn tới nửa bước, chưởng mặt đánh ra một chiêu Thiết Kỳ Thoạt Xuất, năm ngón tay cong lại như năm cái móc sắt bắt lấy chưởng trái của Siêu Nguyên đang ép tới Ngọc Tiêu Tiên Tử. Đồng thời quạt xếp trong tay Vương Hàn Tương xòe ra che lấy ngực.

Chưởng phong của Siêu Nguyên chạm vào quạt xòe của Vương Hàn Tương liền bị đánh bật qua một bên, làn gió bay thẳng đến Diệp Vinh Thanh. Diệp Vinh Thanh thấy âm chưởng phong đó vẫn còn hùng mạnh, không dám khinh thường, vội lách mình qua hai bước.

Trong lúc Vương Hàn Tương đánh bật chưởng phong của Siêu Phàm, thì chân mặt của ông tung tiếp ra một cước Đoạt Mệnh đá vào bụng của Siêu Nguyên. Đồng thời dùng quạt công ra rất nhanh, nhắm các yếu huyệt của Siêu Nguyên điểm tới, làm cho lão hòa thượng này chẳng còn dám tấn công Ngọc Tiêu Tiên Tử nữa, phải nhảy lùi ra sau sáu bảy bước để tránh.

Vương Hàn Tương cười nhạt một tiếng, đuổi lệ tới, quạt, chưởng liên hoàn tấn công tới tấp. Trong chớp lát đã đánh được ba quạt, năm chưởng. Vương Hàn Tương dùng thế đã chiếm được ưu thế, làm cho Siêu Nguyên vô phương chống trả, bị chưởng quạt của Vương Hàn Tương áp lui mãi ra sau.

Ngọc Tiêu Tiên Tử thấy Vương Hàn Tương ra tay áp đảo Siêu Nguyên đại sư, nàng cắn răng, phát ngọc tiêu lại tấn công Siêu Phàm. Tức thời Siêu Huệ vũ động kiếm báu nghênh đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử.

Đồng Bản hòa thượng Siêu Trần liếc mắt thấy Diệp Vinh Thanh và Hồ Nam Bình, kẻ đao người luân đứng một bên thủ thế. Ông biết chỉ cần mình khẽ ra tay là hai người sẽ đồng thời phát động ngay. Nhưng thương thế của Siêu Phàm chưa hết, sợ khó mà đương cự nổi, nên Siêu Trần không dám động thủ, chỉ dùng đồng bản bảo vệ cho Siêu Phàm.

Vương Hàn Tương và Siêu Nguyên giao thủ với nhau đã được hai mươi chiêu rồi, mà Siêu Nguyên trước sau không thể lấy lại được thế chủ động.

May nhờ công lực Siêu Nguyên rất thâm hậu, nên tuy thất tiên cơ, không thể công lại địch, nhưng còn có thể phòng giữ nổi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử bị thương chưa lành, chỉ nhờ vào sức thần kỳ của linh đơn mà có thể giao đấu với Siêu Huệ. Nhưng sức lực vay mượn đó không cho phép nàng cầm cự lâu dài.

Ngọc Tiêu Tiên Tử và Siêu Huệ giao đấu được mười lăm chiêu thì sức lực của linh đơn trong người Tiên Tử bắt đầu tảo mát. Ngọc Tiêu Tiên Tử cảm thấy khó đương cự được nữa, mồ hôi toát ra như tắm, ngọc tiêu không còn linh động, nàng thở hổn hển chân bước đi loạng choạng.

Siêu Huệ đạo cô định thừa cơ hạ độc thủ, kết liễu tính mạng Ngọc Tiêu Tiên Tử dưới lưỡi kiếm của bà trước khi nàng kiệt sức.

Nhưng Hồ Nam Bình đã hét lớn một tiếng, đôi Nhật Nguyệt Song Luân vũ động thành hai luồng sáng, tạo nên một âm phong rờn rợn tấn công vào Siêu Huệ.

Hồ Nam Bình đánh ra một chiêu Nhật Nguyệt Tranh Hùng, song luân chia ra hai đường trên, dưới tấn công như vũ bão vào Siêu Huệ. Bảo kiếm trong tay Siêu Huệ đang đâm với Ngọc Tiêu Tiên Tử, bà muốn thu lại để chống trả song luân của Hồ Nam Bình nhưng không còn kịp nữa. Siêu Huệ phải lùi ra sau ba bước mới thoát chết dưới đôi luân.

Hồ Nam Bình một thế đánh lùi được Siêu Huệ, liền quay qua nói với Ngọc Tiêu Tiên Tử :

- Thương thế của cô nương chưa lành, đâu có thể đấu lâu được. Mau lui về mà tịnh dưỡng đi !

Nếu vào ngày thường thì câu nói đó của Hồ Nam Bình đã làm cho Ngọc Tiêu Tiên Tử nộ khí xung thiên. Nhưng lúc này nàng đã kiệt sức lắm rồi, nên chỉ mỉm cười, lui ra sau. Nàng mới bước được hai bước, cảm thấy tay chân rũ rệ, té ngồi xuống đất.

Hồ Nam Bình áp đảo được Siêu Huệ, nhưng không tấn công tiếp, chỉ đưa đôi luân lên thủ thế, mặt nhìn về phía Siêu Nguyên và Vương Hàn Tương,

Lúc đó Siêu Nguyên và Vương Hàn Tương đã đấu đến mức gay gắt. Siêu Nguyên đành lại được thế chủ động, gỡ Kim Cương Quyền của phái Nga My ra đối địch với Vương Hàn Tương.

Mỗi lần Siêu Nguyên đánh ra một quyền, đều uốn theo một luồng gió kêu u u, nghe phát lạnh người. Công lực của ông quả mạnh hơn sư phụ gấp bội. Đó cũng là một bộ quyền pháp Kim Cương Quyền nhưng Siêu Phàm không tạo được một uy thế dũng mãnh như Siêu Nguyên.

Tiếng quyền phong kêu u u, tiềm lực phong tỏa cả mấy trượng chung quanh đó.

Vương Hàn Tương dùng kỳ học Bát Quái Chưởng mà chống lại Siêu Nguyên, chỉ thấy thân hình ông nhẹ nhàng như chim bay, bướm lượn vậy. Bước chân ông khi trôi khi sệt, thân hình lắc lư không ngừng, như đứng không vững. Chưởng thế của ông công ra coi rất chậm chạp, nhẹ nhàng, có gió mà không có sức, tà áo bị quyền phong của Siêu Nguyên đại sư thổi bay phần phật.

Tuy nhiên, nếu kẻ am hiểu về võ công sẽ thấy chưởng thế của Vương Hàn Tương bao gồm cả nội gia chân lực.

Chưởng thế đó rất âm độc, chuyên đánh thương nội phủ, nếu không để ý, bị ông đập trúng thì chết ngay tại trận.

Một người thì quyền cước như sấm sét, một người thì chưởng phong âm thầm. Hai đàng, một cương, một nhu, giao tranh thật là tương xứng. Đứng ngoài nhìn vào chỉ thấy cái bóng mờ di động, thật khó phân thắng bại.

--- oOo ---